

Jag för Soldater tycke har,
 De löfva fritt och glatt,
 Hur stönt att se en vacker fäst,
 Med blomman på sin hatt,
 En fäst och vacker frigare,
 Jag hand och hjerta hell vill ge.

1.

Sång ur den Förmenta Prinsen.

2.

Uppå hafvet.
 Ur hornen vi tömde på mjölkens milt
 Med makt på den stormande sjö.
 Medan vågen vi herrskade på havet fäst —
 Själänd jag tog mig en mig —
 Tre dagar gret hon, och så blef hon nöjd,
 Och så lög vacker, med lefande fäst.

6.

Uppå hafvet.
 Och med minna fästade om rofver drog lott
 Jag lundäng gjorde, vacker borgar och lott.
 Ut harnadens blodiga lott.
 Jag fästomung blef — öfver vacker drog.
 Den fästade mig fästades och vett.
 Vid fästom års ålder jag fästingen fäst.

5.

Uppå hafvet.
 Och jag var så glad och så trygg.
 Jag fästades fästades i fäst,
 Och jag var att röfva mig rife och lund.

Upp genom lusten, bort öfver hafvet,
 Den öfver jorden i stormande fäst.
 Själändens vacker med röfva fäst,
 Själändens vacker med röfva fäst.
 Själändens vacker med röfva fäst,
 Själändens vacker med röfva fäst.

1.

Sång

3.

Jag älskar honom och med fäst,
 Och om en fäst han af mig fäst,
 Där jag af honom vett,
 Själändens vacker med röfva fäst,
 Själändens vacker med röfva fäst,
 Själändens vacker med röfva fäst.

2.

Uppå hafvet.
 Och jag var så glad och så trygg.
 Jag fästades fästades i fäst,
 Och jag var att röfva mig rife och lund.

GS 503

Ser

Lustiga och vackra

W i s o r.

Den Första:

W i k i n g e n.

Wid femton, års ålder ic.

Den Andra:

Sång ur den Förmenta Prinsen.

Jag för Soldater tycke har, ic.

Den Tredje:

Windarnes Sång.

Upp genom lusten, bort öfver hafvet, ic.

Den Fjerde:

Götha Lejon.

Det gamla Götha Lejon hvilat, ic.

Den Femte:

Ur Ungdom och Dårskap

När en gång jag fäst i brude fäst, ic.

Den Sjette:

Sommaraftonen.

Öfver fogen, öfver sjön ic.

tar jag ärligt rus,
 inom eget hus;
 hurra älskog, glas och frus!
 På mitt fäst när jag min gunna har,
 dricker henne till i mjöden klar;
 tar jag ärligt rus,
 inom eget hus;
 hurra, älskog glas och frus!
 faldera, falderalla, röda rofor! ;:
 Hurra älskog glas och frus;
 ja glas och frus! ;:.

6.

Sommaraftonen.

1.

Öfver fogen, öfver sjön
 Du din sloja fäster.
 Wilda spinning, och till bön
 Du denna stund öf fäster.
 Allt är stilla, ej ett ljud
 Genom spunden swäfwar.
 Jorden, lit en lydlig brud,
 Ad, blott af längtan häfwar.
 Dock, hwad owal, o hjerta!
 I en stund som denna?
 Ad, är all fröjd, som menskor känna,
 Blott en salig smärta?

Exemplaret kostar 2 Å Banko.

BEKÄNNAN.

Tryckt hos P. Larsson, 1845.

Ären! liksom bland snö och alftogrens,
faldera, faldera, röda röror!
någon man ej glömma glas och trus,
faldera, faldera, röda röror!
och mitt lina, när jag min gumma bär,
faldera, faldera, röda röror!
ridder henne till i möden klar,

Ären! liksom bland snö och alftogrens,
faldera, faldera, röda röror!
någon man ej glömma glas och trus,
faldera, faldera, röda röror!
och mitt lina, när jag min gumma bär,
faldera, faldera, röda röror!
ridder henne till i möden klar,

Ären! liksom bland snö och alftogrens,
faldera, faldera, röda röror!
någon man ej glömma glas och trus,
faldera, faldera, röda röror!
och mitt lina, när jag min gumma bär,
faldera, faldera, röda röror!
ridder henne till i möden klar,

Ären! liksom bland snö och alftogrens,
faldera, faldera, röda röror!
någon man ej glömma glas och trus,
faldera, faldera, röda röror!
och mitt lina, när jag min gumma bär,
faldera, faldera, röda röror!
ridder henne till i möden klar,

Ären! liksom bland snö och alftogrens,
faldera, faldera, röda röror!
någon man ej glömma glas och trus,
faldera, faldera, röda röror!
och mitt lina, när jag min gumma bär,
faldera, faldera, röda röror!
ridder henne till i möden klar,

4.

Götha Lejon.

1.

Det gamla Götha Lejon hvarlar,
och vänder sakta på sitt fot.
Men trygg med sönderbrutna pilar
Ly friden leter vid dess fot.
Frid ler i Nord, Frid ler i Söder,
och glädjen bär han i sin famn.
Då klinga vi med gläsen, Bröder,
och sjungom hans och OSKARS namn.

2.

Men flyger friget öfver Norden,
på dunkelröda wingar opp,
och ropa röflerna ut jorden
Om forntids bragd, om samtids hopp:
Då, Bröder, klinga vi med svärdens,
då falla vi på OSKAR än,
och väfnadt, fring den häpnad världen,
Går Götha Lejon löst igen.

3.

Det simmar öfver mörktblå vågor
och stormen flyger i dess mahn.
Det är så gladt, det andas lågor,
och störtar fram på välfärd ban.
Då flyr den bleka jägarstara,
som sordom hennes fader stut,
då ryter det, och bergen svara
Med basen till dess röst på nytt.

4.

Du Carlars Son, du Nordens stjärna,
Vårt hjerta och vårt svärd är ditt.
Fag mot vår fria hyllning gerna,
Ditt namn är fäst, ditt folk är fritt.

1.

Wifingen.

1.

Wid femton års ålder blef siugan mig trång,
Der jag bodde med moder min.
Att wakta på gettren blef dagen mig lång.
Jag hyste om hog och sinn.
Jag drömde, jag tänkte jag wet icke hwad,
Jag kunde, som förr, ej mer wara glad
Uti stogen.

2.

Med häftigt sinne på skället jag språng,
och såg i det wida haf.
Mig tycktes så lufsig höljornas sång,
Der de gå i det stummande haf.
De komma från fjerran, fjerran land:
Dem hålla ej boior, de känna ej band
Uti hafwet.

3.

En morgon från stranden ett skepp jag såg,
Som en pil in i wiken det stöt.
Då swälde mig bröstet, då brände min håg,
Då wiste jag hwad mig tröt.
Jag lopp ifrån gettren och moder min,
och Wifingen tog mig i skeppet in
Uppå hafwet.

4.

och vinden med makt in i seglen lopp,
och sloge på höljornas rugg.